

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๕/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ต.๑๑/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่อง นายชูชาติ ชุบขุนทด (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ กรณีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕ วรรคสอง (๑) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า นายชูชาติ ชุบขุนทด ผู้ร้องได้รับราชการทหารสังกัดกองพันพัฒนาที่ ๓ จังหวัดเชียงใหม่ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ร้องมีพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่ค้ายาเสพติด ผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ในฐานะผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดจังหวัดเชียงใหม่ และนายอำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ในฐานะผู้อำนวยการศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด อำเภอพร้าว จึงได้มีหนังสือแจ้งข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาของผู้ร้อง เป็นเหตุให้ผู้ร้องถูกดำเนินการทางวินัยโดยถูกกักเป็นเวลา ๗ วัน และถูกส่งตัวไปช่วยราชการที่กองพลพัฒนาที่ ๓ จังหวัดพิษณุโลก ระหว่างที่ผู้ร้องช่วยราชการอยู่ที่กองพลพัฒนาที่ ๓ จังหวัดพิษณุโลก ได้ขาดราชการจนถูกปลดออกจากราชการทหาร

ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ นายอำเภอพร้าว และบุคคลผู้ให้ถ้อยคำเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ร้องที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่ค้ายาเสพติด ต่อศาลปกครองเชียงใหม่ เรียกค่าเสียหายฐานกระทำละเมิดต่อผู้ร้อง ศาลปกครองเชียงใหม่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจาก การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี มิได้เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย ผู้ร้องได้อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองเชียงใหม่ ต่อมา ผู้ร้องได้ยื่นฟ้องบุคคลดังกล่าวต่อศาลปกครองเชียงใหม่อีกครั้ง แต่ศาลปกครองเชียงใหม่มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา เนื่องจากเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีที่มีเหตุแห่งการฟ้องคดีเดียวกันมาฟ้อง จึงเป็นการฟ้องซ้ำ ผู้ร้องได้อุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด โดยศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองเชียงใหม่

ผู้ร้องได้ยื่นฟ้องนายกรัฐมนตรีและสำนักนายกรัฐมนตรี ต่อศาลปกครองเชียงใหม่ กรณีละเลยต่อหน้าที่เนื่องจากไม่ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อหาข้อสรุปว่าผู้ใดจะต้องรับผิดชอบต่อความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ร้องได้รับอันเนื่องมาจากถูกปลดออกจากราชการ ศาลปกครองเชียงใหม่เห็นว่าความเดือดร้อนเสียหายที่แท้จริงของผู้ร้อง คือการที่ผู้ร้องถูกปลดออกจากราชการทหารเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหารซึ่งไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง และผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจหน้าที่แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีมิได้เกิดขึ้นจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ผู้ร้องได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งศาลปกครองเชียงใหม่

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ วรรคสอง (๑) ที่บัญญัติให้การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหารไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ หรือไม่ และขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการนำคดีที่ถึงที่สุด

แล้วมาฟ้องอีกเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสาม หรือไม่ และการกระทำของหน่วยงานของรัฐที่กระทำต่อผู้ร้องขอด้วยกฎหมายหรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเข้าเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาทบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่าผู้ที่ยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

- (๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้
- (๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ
- (๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้น ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้ว แม้คำร้องของผู้ร้องจะเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๘ วรรคสอง (๑) การดำเนินการเกี่ยวกับวินัยทหาร ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ละเมิดสิทธิและเสรีภาพในการฟ้องคดีของผู้ร้องก็ตาม แต่ผู้ร้องยังสามารถใช้สิทธิยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรมได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๘ และเมื่อผู้ร้องยังมีได้ใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒

- ๔ -

ส่วนประเด็นที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าการนำคดีที่ถึงที่สุดแล้วมาฟ้องอีกเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสาม หรือไม่ และการกระทำของหน่วยงานของรัฐที่กระทำต่อผู้ร้องขอด้วยกฎหมายหรือไม่ ประเด็นตามคำร้องดังกล่าวมิได้เป็นการโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๑๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างใด จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยอีกเช่นกัน

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้อง

(คำสั่งที่ ๒๕/๒๕๕๑)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายจรูญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายวสันต์ ตรีอยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ